

en vooral voor hen, die buiten reclame en kermislawaai, buiten fanfares van brute genotzucht en sterke sensatieprikkelers, buiten onware houdingen en modieuze verkleedpartijen, naar het leven buiten en in zich luisteren, zooals het onmiddellijk, zonder omwegen, straalt tot en in den ganschen mensch.

Het is niet vreemd, dat de diepste ontroerdheid en de hevigste spanningen van het leven van hart en geest, in dezen tijd zijn weggevlucht naar de kleinste mogelijkheden. Het is niet vreemd, dat wij in Verster de grootste kracht vinden bij de kleinste dingen. Het diepste en rijkste ligt verscholen en verstoken.

Ver is de tijd, waarin het ontroerd gevoel van eenheid en saamhoorigheid met de wereld en zijn menschen, het aanzijn schonk aan die grootsche muur-schilderingen, die het eindig leven van de menschen in een adem van eeuwigheid hief uit het betrekkelijke en tijdelijke. Maar hoe klein ook, uitwendig, hoe grondig gescheiden van de op mensch en geest niet middellijk door dingen, maar onmiddellijk betrokken kunst, toch is door het bezit van het werk van Verster in dezen, onzen tijd, een bestanddeel aan het tijdsbeeld toegevoegd, dat tot het weinige blijvende zal behooren, dat uit den stroom van het vervlietende en verdwijnende achterblijft. De spanningen van het leven mogen veranderen van gedaante, de aandachtsstroomen mogen uitgaan naar andere beelden, de diepere liefdekracht, die concentratiekracht is, blijft de straling ook in oude vormen behouden.

Zoolang er innerlijk leven kan zijn in liefde tot geringe dingen, zoolang zullen er menschen zijn, die zich herkennen in het werk van Verster en zich daarvan de vrienden mogen noemen.

Febr./Maart '27.

